

Autor: morthen

NOČNÍ MŮRA

- Osnova:
- I. *Město hříchu a srdce chtíče*
  - II. *Půlnoční návštěvník*
  - III. *Snící bohyně pokušení, touha v předejře krutosti*
  - IV. *Hořkosladké polibky sukkuby*
  - V. *Ve spárech bolesti, šílenství a objetí smrti*

Středověké město leželo pod mlžným oparem a soumrak se pozvolna snášel na gotické věže starodávných paláců a majestátních katedrál. Hlavně v této městské části mlha s vůní přicházející nadvlády noci zdála se býti ještě hustší a neprostupnější, takže bylo vidět na pouhých pár sáhů před sebe. Domy zde byly povětšinou dřevěné s děravými doškovými střechami, otlučené a nebo staré kamenné paláce, které měly dny své slávy již pohřbeny v dávné minulosti. Byla to prostě ta nejchudší a nejodpornější stinná stránka jinak krásného a ctnostného města. Zde žijící lidé patřili k té nejhorší chásce – žebráci, vrahové, nevěstky a jiní vyvrhelové společnosti. Slušný člověk by se bál vejít do této čtvrti za bílého dne, natož když padl temný soumrak. Já jsem však krácel beze strachu ztichlou noční ulicí tou známou cestou, kterou jsem již prošel tolikrát. Tolikrát, když jsem se již nemohl ovládnout, když na mne opět přišla ona hříšná touha plna zvrácenosti mé choré mysli. Pokušení, kterému jsem vždy podlehnul. Nejhorší na tom ale bylo, že jsem byl kněz. Kněz, který učí o lásce a dobru, uvnitř přitom však sám tak zkažen a pln nečistoty. Tak jako temnota, která jest ukryta v každém světle, tak každý ve svém nitru ukrývá své malé špinavé tajemství. Tolikrát jsem proplakal na kolenou mé nejtemnější noci a prosil Pána, aby mne zbavil onoho démona chtíče. „Požehnej mne pane, ať čistý jsem, den ode dne ctnostnější, sežehni mou duši plamenem a budu nad sníh bělejší...“ Takto jsem se modlil po mnohokrát, avšak onen Padlý anděl svíral mou duši pevně ve svých spárech a slavil své vítězství. Vítězství v boji o mou špinavou duši. Bez naděje na krásu, na lásku a na spásu tiše bloudím stínem noci. Noční můra mého chtíče mne pronásledovala v mých nejtemnějších hodinách.

Pro západ slunce jsem se oděl do ebenové černi a kápě halící do stínů mou tvář. Mé kroky se hlasitě rozléhaly pustou a ztichlou ulicí, plnou odpadků a děsivého puchu, který se rozléval jako nákaza za bezměsíčné noci. Ten zápach způsobovaly zdechlina žebráků, toulavých psů a jiného již nerozpoznatelného tlejícího odpadu, nahromaděného na jedné kupě v temném průjezdu. Kolem se proháněla hejna much a červi slavili svůj hodokvas. Nikdo z obyvatel této čtvrti neměl peníze na slušný pohřeb. S mírným znechucením jsem prošel kolem té hromady tlejícího masa, ale nijak zvláště to mé srdce nezranilo. S pachem mrtvol mám přeci své zkušenosti... Mým cílem byly načerno natřené dveře v malém dvorku za průjezdem, kde stíny rozháněl měsíc v úplňku svým stříbřitým přísvitem a hvězda Božího oka běsnila na obloze. Stejně jako kdysi před lety poprvé se chvěly mé zkrehlé ruce vzrušením, když jsem vyťukával domluvené heslo na dveře. Po hodnou chvíli se nic nedělo, ale potom se z chodby za dveřmi ozvaly pomalé šouravé kroky. Klíč zarachotil v zámku a dveře se skřípavě otevřely. Znělo to jako výkřiky zmučených duší ze samotného lůna pekelného. Na prahu stála ošklivá stařena, jejíž obličej připomínal list pomačkaného pergamenu a oděna byla do starých plesnivých hadrů. „Á, jakápak to velevzácná návštěva přinesla požehnání do mého

domu! Samotný pan Páter,“ pravila babice hlasem vřískající mrtvoly a nechutně zachroptěla, což znělo jako ubohá parodie smíchu. Mlčky jsem vytáhl ze záhybů svého pláště tučný měšec, plný cinkajících mincí, a podal ho stařeně. Ta ho znalecky potěžkala a v nepostřehnutelném mžiku zmizel někde v záhybech jejího ubohého oděvu. „Dnes mám pro vás něco opravdu speciálního, vynikající zboží. Jsem si jista že budete spokojen. Však se rače přesvědčiti sám,“ pravila čarodějnice a uvolnila mi cestu do dveří. Pak mne vedla temnou chodbou, ozářenou matným svitem loučí, kamsi do sklepení. Ačkoli jsem tuto cestu již dobře znal, nemohl jsem se zbavit nepříjemného pocitu a mrazení v zádech. Poté mne odemkla těžké železné dveře pomalované podivnými symboly a opět za mnou zavřela. Dveře se zabouchly jako víko od rakve. Ještě jsem zaslechl její vřískavý smích: „Přeji příjemnou zábavu!“ Potom jsem již zůstal v místnosti sám. Skoro sám...

Černé svíce odlité z tuku mrtvých podbízivě tančily a zahalovaly temnou kobku do závoje z tekutého zlata, kreslice přitom pitoreskní stínové obrazy, podobné pokrouceným postavám démonů, na vlhké kamenné zdi. Kouty byly ponořeny v neproniknutelné sametové šero. Uprostřed místnosti stál mramorový oltář, na kterém bylo cos přikryto sněhobílým závojem. Na stolku u zdi byly pitevní nástroje a kameninová karafa, z které jsem si nalil krvavě rudé víno do křišťálové sklenice. Chvíli jsem pozoroval rubínové víno a jemně usrkl. Chutnalo sladce, avšak bylo poznat, že je zasviněno všelikými afrodisiaky. Odložil jsem pohár a třesoucí se rukou jsem strhl závoj z podstavce. Před očima mi proběhly rudá kola a v hlavě se mi zatmělo. Zdálo se, že zlo ve své temné kráse pošpinilo kvílející hvězdy a zhaslo jejich zář. Na sarkofágu ležela mladá dívka, nadpozemsky krásná, ne nepodobna bohyni Afrodité, která překročivše řeku Styx sestoupila ze sedmého eónu, aby zastúpila slunce svou vznešeností, doruda rozpálila měsíc svou krvavou vášní, žádajíc po smrti aby dýchala... Prameny lesklých, ebenově černých vlasů jí splývaly přes plná ňadra a její pokožka byla chladné barvy alabastru. Dokonalému obličejí vévodily zavřené oči, pod víčky snící svůj věčný sen o bájných zahradách Edenu. Její rty vynikaly jako kapka zmrzlé krve na bílém sněhu. Slastí jsem přivřel oči, očekávajíc příslib vzrušení. Mé ruce nenechavě přejížděly po její ledově chladné pokožce a sametových vlasech, mé žhavé polibky plné vášně se snašely na její karmínové rty, které však neopětovaly můj žár a zůstávaly stále chladné jako kus ledu. Chtíče vřískaly po vypuštění. To už první horké kapičky mé lásky sežehly jako ohnivý déšť její bílou pokožku...

Když jsem chtěl proniknout do jejího lůna, probourat bránu dávného Midiánu, stalo se rychle za sebou pár velmi nepříjemných věcí. Nejprve se na dívčíných rukou a nohou začaly objevovat stigmata, která vzápětí tiše lkala svůj krvavý proud i z jejího rozkroku. Z očí jí kanuly potůčky krvavých slz jako rubíny. Mé vzrušení se rázem vytratilo, jako když úsvit vyhání šero z koutů temných síní. Vtom se dívčino tělo napjalo jako luk a prudce se posadilo. Víčka se náhle otevřela a odhalila mléčná bělma bez zornic vyhaslých očí andělů. Mrazivý záblesk nepřítomného pohledu prořízl jako břitva mlhu lži a zastavil se přímo na mne. Šarlatové rty se lehce odhrnuly a prozradily dva dlouhé ostré špičáky, perletí se lesknoucí ve světle svíc. Pohřební majestát procitl, zrodila se vampiréza a v nebi se vzdechem skonala serafín. Utajený výkřik měsíce, onoho slunce noci splynul v jeden s mým hlasitým výkřikem děsu a přicházejícího šílenství. Temná postava v kápi s ostře nabroušenou kosou už kroužila kol mne, očekávajíc můj poslední výdech, aby mne uvrhla jako slzy do kalného proudu řeky Léthé. Upírka se trhavými pohyby postavila, jako orchidej z útrob pekla, zjevujíc se mi v celé své kráse. Na hříšné myšlenky jsem však neměl ani pomyšlení, můj mozek se již pomalu propadal do spárů pomnutí smyslů. V záchvatu zoufalství jsem se vrhl ke kamennému stolku, kde mezi pitevními a mučícími nástroji se třeptil veliký sekáček na maso. Přitom jsem zavadil o karafu s vínem, která se třeskem dopadla na podlahu, rozbitá na tisíc kousků a víno se rozlilo jako krev na jatkách. To už onen démon stál přímo vedle mne s dokořán otevřenými rudými ústy a lesklými špičáky, lačnicími po čerstvé krvi. Uskočil jsem před nataženými

pařáty a přitom ladným obloukem ťal sekáčkem přímo do jejího krku. V očekávání proudu krve a těla hroučícího se k zemi jsem se hluboce zmýlil. Smrtící nástroj sice pronikl hladce kůží, ale zasekl se o páteř, jako by byla z oceli. Upírka si sekáček pohrdavě vytrhla z krku a odhodila ho s kovovým cinknutím, rozléhajícím se temnou kobkou jako pohřební zvon, na zem. Při tom všem nevytekla jediná krůpěj krve a rána se ihned zacelila. „Nikdy nezabiješ lásku noci temné, to ona tebe jednou setne!“ dělala upírka dutým záhrobním hlasem, který budil zdání šepotu z jiného světa. Vzápětí jsem dostal ránu do spánku a propadl se do náruče Morfeovy.

Netuším, jak dlouho jsem byl v bezvědomí, ale byl jsem si jist, že jsem měl štěstí v neštěstí. Stačil by trochu silnější úder a byl bych na místě mrtev. Její síla byla vskutku nadlidská. Jak jsem se probral, pomalu jsem otevřel oči. Ihned jsem je ale musel opět zavřít, protože mihotavé světlo svíc pro mne bylo doslova oslepující. V pravém spánku se ozvala ostrá bodavá bolest, která začala narůstat do nesnesitelných obzorů. Navíc jsem zjistil, že jsem úplně nahý připoután k chladné stěně zapuštěnými okovy, takže jsem se nemohl ani hnout. Po chvíli jsem se vzpamatoval, ale místnost byla prázdná. Zanedlouho se však ozvaly kroky a do dveří vstoupila upírka, postříkaná životodárnou krví, vlečíc za sebou objemný náklad. Byla to ona stařena, teď již bývalá majitelka domu. Měla vypíchnuté oči, pořezané tělo a krk doslova rozdrásaný jako od divoké šelmy. Nezbyla v ní ani kapička krve. Smlínil jsem se s tím, že podobný osud čeká i na mne. Upírka upustila mrtvolu jako pytel špíny a s břitvou v ruce přistoupila ke mně. Díval jsem se do jejích ledových očí bez zornic, plných nezměrné krutosti a nenávisti. Uchopila břitvu do své malé něžné ruky a začala s pomalou a precizní kastrací. Zpočátku jsem řval, ale bolest v podbřišku byla natolik trýznivá, že mi po chvíli přestaly fungovat hlasivky, nesnesitelná bolest již otupěla a upadl jsem do přesladké letargie. Jak dívku přestala tato hra bavit, jemně se ke mně přitiskla svým ledovým tělem, začala mi dlouhým, krví potřísněným jazykem olizovat krk a do ucha mi šeptala slova v neznámých démonických jazycích. S netečností jsem očekával, až se mi zakousne do krku a zemřu pomalou smrtí vysáním. Už jsem se těšil, třeba na mne čeká lepší svět a lepší život. Nebo snad věčné utrpení, bolest a beznaděj v nejhlubších plamenech pekelných? Ostré bílé špičáky skoro až něžně zajely do mé krční tepny. Ucítil jsem, jak krev vytéká, odplavující se sebou bolest a strach toho světa. Mé oči zahalil nejprve krvavý opar a cítil jsem, jak chladne mé tělo a ochabuje mysl. „Odevzdávám svou duši do Tvých milosrdných rukou Pane...“ vydechl jsem naposled, jediná slza lítosti jako perla skanula po mé bledé tváři a pak už mé oči zastřela sametová temnota. Samotná Smrt mne objala ve své bezedné mrazivé náruči, plné krutosti a něhy zároveň.